

За вікном голоси

Микола Руденко

За вікном голоси, голоси —
То весілля вже третій день.
І, здається, на всі часи
Сміху вистачить та пісень.

Грає скрипка та бубон б'є.
Хтось запрягся в старенький віз.
Давній звичай велить своє:
Батька й матір народ повіз...

І чомусь до моїх грудей
Підпливає нежданий сум:
Мені шкода оцих людей,
Їхніх радощів, їхніх дум.

Ніби й весело — їж та пий,—
А чогось тут не вистача.
Так, напевне, шукає сліпий,
У якому кутку свіча.

Чи небесне, чи то земне
(Не зумію вказати ознак),—
Щось ми втратили головне,
Щось у наших піснях не так.

Мов з пекельної вийшли смоли,
Із якихось жахних лабет;
Мовби кров'ю недавно стекли,
Мовби нам перебито хребет...

Та зненацька проскаче лоша,
Наче вітром його занесло,—
Стрепенеться моя душа:
Є ще коник.
І є сідло!..